

Parochie 1
 In de pen 6
 Kunst en cultuur 8
 Klapstoel 9
 Samenleving 10
 Buitenland 11
 Dossier 12
 Varia 14
 Op·tocht 16
 Mensen 17
 Bisdom 18
 Podium 20

Colofon

KERK & leven
 Halewijnlaan 92
 2050 Antwerpen
 www.kerkenleven.be
 Kerk & leven is een uitgave van
 Studiecentrum Kerk en Media vzw

**VERANTWOORDELIJKE
 UITGEVER**

Filip Debruyne
 De parochie is verantwoordelijk
 voor de eigen teksten

REDACTIE

Algemene redactie
 tel. 03 210 08 40
 fax 03 210 08 49
 redactie.kerkenleven@kerknet.be

Hoofdredeacteur

Bert Claerhout
Eindredacteur
 Peter Gordts

Redacteurs

Erik De Smet, Nicole Lehoucq,
 Ilse Van Halst, Jozefien Van Huffel
 Lieve Wouters

Redactiesecretariaat & Opvocht

Martine Croonen
 secretariaat.kl@kerknet.be
Diocesane redactie Antwerpen

Susan Van Lommel
 Filip Ceulemans
 Schoenmarkt 2
 2000 Antwerpen
 tel. 03 202 84 30
 fax 03 202 84 31
 redactie.bisdom.antwerpen@kerknet.be

Diocesane redactie Brugge

Persdienst Bisdom Brugge
 Heilige Geeststraat 4
 8000 Brugge
 tel. 050 33 59 05
 fax 050 34 14 32
 persdienst.bisdom.brugge@kerknet.be

Diocesane redactie Gent

Eveline Coppin
 Bisdomplein 1
 9000 Gent
 tel. 09 225 16 26
 fax 09 223 39 59
 eveline.coppin@kerknet.be

Diocesane redactie Hasselt

Jan Colla
 Vrijwilligersplein 14
 3500 Hasselt
 tel. 011 28 84 40
 jan.colla@kerknet.be
Diocesane redactie Mechelen-Brussel
 Hans Medart
 Varkensstraat 6
 2800 Mechelen
 tel. 015 29 84 17
 hans.medart@kerknet.be

VORMGEVING

Grafisch ontwerp
 Catapult, Antwerpen
Lay-out & Zetwerk
 Patrick Claessens

PUBLICITEIT

Trevi Plus
 Leopold II laan 53
 1080 Brussel
 tel. 02 428 21 03
 fax 02 428 37 55
 katrien.lannoo@treviplus.be
 www.treviplus.be

DIENST PAROCHIEBLADEN

tel. 03 210 08 30 - fax 03 210 08 36

ABONNEMENTEN

Abonnementen en adreswijzigingen uitsluitend via de parochie

DRUKKERIJ

NV Halewijn

© copyright

Alle teksten, foto's en beeldmateriaal uit Kerk & leven zijn auteursrechtelijk beschermd. Zonder toestemming van de uitgever mogen ze op geen enkele wijze worden verspreid. De uitgever is niet verantwoordelijk voor de inhoud van de advertenties. Lezersbrieven moeten naam en adres vermelden. De redactie behoudt zich het recht teksten in te korten of te weigeren.

COLUMN

Bert CLAERHOUT

Rede versus emotie

Michelle Martin, de ex-vrouw van Marc Dutroux, werd vorige week voorwaardelijk vrijgelaten. De strafuitvoeringsrechtbank van Bergen had daartoe al eerder het licht op groen gezet, maar doordat de procureur-generaal naar het Hof van Cassatie stapte, bleef Martin voorlopig in hechtenis. Ondertussen laaiden de discussies hoog op en onder impuls van Paul Marchal, de vader van de vermoorde An, werden her en der acties gevoerd. Protestmarsen voor het clarissenklooster van Malonne moesten de zusters, die zich bereid hadden verklaard Martin op te nemen, op andere gedachten brengen.

Dat Michelle Martin voorwaardelijk wordt vrijgelaten, is volkomen in overeenstemming met onze wetgeving. Ze heeft de helft van haar celstraf uitgezeten – wat meer is dan het wettelijke minimum – en ze aanvaardt de opgelegde voorwaarden. De wet is de wet, en die geldt ook voor haar. Dat neemt niet weg dat de ex van Dutroux voor velen de verpersoonlijking van het kwaad is. Zij bestuurde de wagen toen Dutroux zijn slachtoffers oppikte en ze gaf de honden eten terwijl de meisjes verhongerden. Zoiets begrijp je nooit.

Dat velen vinden dat Martin te vroeg vrijkomt, is dan ook begrijpelijk. Houdt dat echter in dat onze samenleving haar houding tegenover wie in het leven heeft gefaald, alleen moet afstemmen op wat de slachtoffers willen of op het collectieve verwerkingsproces? Trouwens, voor de mensen wier leven door Dutroux en Martin is verwoest, komt er, heel begrijpelijk, wellicht nooit een moment waarop ze kunnen zeggen: „Nu is het genoeg.” In het geval-Martin staan rede („Iedereen heeft recht op een tweede kans”) en emotie („Dertig jaar cel is dertig jaar”) lijnrecht tegenover elkaar. Die tweespalt vinden we ook terug bij de gelovigen. De afgelopen weken werd ik herhaaldelijk aangesproken door mensen die het de arme klaren van Malonne bijzonder kwalijk nemen dat ze Martin onderdak willen geven. „Met zo'n Kerk wil ik niets meer te maken hebben”, schreef een boze lezer.

Maar zei Jezus niet dat vergeving altijd mogelijk is? Op Petrus' vraag „Hoe vaak moet ik mijn broeder vergeven als hij me kwaad doet?”, antwoordde Hij: „Geen zeven keer, maar zeventig maal zeven keer.” (Matteüs 18, 22) Geen makkelijke opdracht, zeker niet als Hij ons ook nog vraagt dat onvoorwaardelijk te doen. Daardoor belandt de Kerk tussen hamer en aambeel. Terwijl de publieke opinie focust op de keuze tussen dader of slachtoffer, daagt de evangelische boodschap de Kerk uit tot een dubbele loyauté: solidariteit met de slachtoffers en tegelijk meewerken aan een humaniseringsproces waardoor de dader tot inkeer komt, berouw toont en zijn leven ten goede verandert. Ongetwijfeld levert dat de Kerk het onterechte verwijt op dat ze alweer de kant van de dader kiest.

De clarissen van Malonne benadrukken dat zij de zware misdaden van Michelle Martin niet goedpraten en alle begrip hebben voor het leed van de slachtoffers, maar dat niemand erbij gebaat is dat geweld met wraak en vergelding wordt beantwoord. Desalniettemin verlangt het moderne rechtsgevoel dat een dader inkeer betoont en in de mate van het mogelijke ook zijn schuld ten opzichte van de samenleving inlost. En op dat vlak zitten velen blijkbaar met serieuze twijfels.

Vermoedelijk hebben de zusters van Malonne hun beslissing genomen na diepgaand overleg binnen de gemeenschap. De komst van Martin zal het leven van de communautiteit hoe dan ook grondig veranderen. Manifestanten, paparazzi en politieagenten voor de kloostermuur staan haaks op een leven van afzondering, bezinning en gebed.

En tot slot, wat met Michelle Martin? Toont ze berouw? Is ze bereid tot zo'n teruggetrokken leven? Wie nooit met haar sprak, kan daar niets zinnigs over zeggen. We hopen dat de maatschappelijke werkers en de psychologen niet over één nacht ijs zijn gegaan. Een klooster is hoe dan ook geen vluchtoord. Wie er zonder enige religieuze affiniteit naartoe trekt, vindt er ook geen zielenrust. 99

LEZERSBRIEVEN

Reageren op artikelen in deze krant? U kan schrijven of mailen (met vermelding van uw naam en adres) naar: **KERK & leven**, Halewijnlaan 92, 2050 Antwerpen of lezersbrieven@kerknet.be

Fara

KERK & leven, 13 JUNI 2012

Ik las met belangstelling het interview waarin Ellen Van Stichel vertelt hoe Fara vrouwen helpt die met een ongewenste of moeilijke zwangerschap worden geconfronteerd. Christen-zijn beleef je pas ten volle als je met beide voeten in de samenleving staat: vrouwen helpen zonder belerend over te komen. Toch moeten we blijven opkomen voor het kwetsbare ongeboren leven in elk stadium van zijn ontwikkeling.

Twintig jaar na de abortuswetgeving durven weinigen die nog in vraag stellen uit schrik als conservatief of reactionair te worden bestempeld. Een helder standpunt daarover is echter meer dan nodig, ook al past dat niet in de tijdgeest.

Patrick GARRÉ, Merelbeke

De stem van het geweten

KERK & leven, 13 JUNI 2012

Kunnen we als christen instemmen met een keuze voor abortus? In de Klapstoel zegt Ellen Van Stichel daarover dat Fara niet wil polariseren en nagaat wat 'het beste' is in een 'neutrale ruimte'. „We betrouwen soms iemands keuze, maar je moet erop kunnen vertrouwen dat dit 'het beste' was.”

Misschien past het hier de encycliciek *Evangelium vitae* van Joannes-Paulus II in herinnering te brengen, in het bijzonder als het gaat over het ethisch relativisme.

„Sommigen beweren dat dit relativisme een voorwaarde is voor de democratie, omdat alleen tolerantie het wederzijdse respect van de mensen onderling en de binding aan de beslissingen van de meerderheid zou garanderen, terwijl de zedelijke normen, als bindend en objectief beschouwd, zouden leiden tot autoritarisme en intolerantie. Maar juist de problematiek van het respect voor het leven laat zien welke misverstanden en tegenstellingen, gepaard gaand met van ontstellende praktische gevolgen, zich achter die mentaliteit verbergen.” (EV 69)

Laten we bidden voor de 20.000 moeders die elk jaar voor abortus kiezen. Straathoekwerkers ontmoeten hen aan de abortuscentra in tranen en vaak uitzichtloos door gebrek aan iemand die hen de hand reikt en hen duidelijk maakt dat zij met reële hulp deze beproeving te boven komen. Tegelijk moet het voor iedereen duidelijk zijn dat het doden van een kind in de moederschap nooit vrijblijvend is. De kreet van het geweten kan men niet stillen.

Paula SCHOLIER, Duffel

Menselijke vrijheid

KERK & leven, 13 JUNI 2012

In de column *Woont God in onze hersenen?* schrijft u dat volgens sommige wetenschappers ons gedrag zodanig bepaald wordt door natuurkundige en biochemische processen in ons brein, dat we niet meer van een vrije wil

kunnen spreken. Ik vermeld hierbij dat onlangs nog is aangetoond dat ons genetisch materiaal (DNA) maar 1,3 procent verschilt van dat van zowel de chimpansee als de bonobo.

Bij velen roept dat weerstand op. Zijn we dan niet meer dan een manifestatie van biochemische en biologische processen? En waar vinden we de basis voor een mate van menselijke vrijheid en zelfbeschikking? Twee verzen in de Bijbel belichten dat. Vooreerst Prediker 3, 18: „Ik zei bij mijzelf, dat wat betreft de mensen, God ze geselecteerd heeft, en dat ze erkennen moeten dat ze in feite dieren zijn.” Het Hebreeuwse woord *barar* dat hier als 'selecteren' vertaald wordt, kan men ook als 'uitzuiveren' vertalen. Het houdt verband met het woord bar dat 'gezuiverd graan' betekent.

Het tweede vers vinden we in Psalm 2, 12. Daar staat: *nasjeqoe bar*. De correcte vertaling van *nasjeqoe* is: zich wapenen, zich uitrusten met. Een goede vertaling van het vers is: wapen u tot zuiverheid. Ik interpreteer dit als een opdracht aan ons om de uitzuivering waarvan in Prediker sprake is, zelf ter hand te nemen. De mens krijgt als taak om de afstand met zijn biologische (dierlijke) voorouders te vergroten. Dit meer-mens- worden gebeurt met Gods hulp, want in vers 7 van dezelfde psalm wordt gezegd: „Ge zijt mijn zoon. Ik doe u nu geboren worden.”

De discussie over de al of niet volledige biologische bepaald-

heid van de mens berust volgens mij op een verkeerde vraagstelling. In het biologische zelf zit er onbepaaldheid, zodat de mens nooit helemaal bepaald kan zijn. Die onbepaaldheid was er al bij het ontstaan van het eerste leven en is in de loop van de evolutie verder toegenomen. Bij de mens komt ze voldoende op de voorgrond om als karakteristiek te dienen voor wat hem van de andere levende wezens onderscheidt. We hebben als taak die onbepaaldheid te cultiveren en onze eigen richting te bestemmen. Dat komt neer op het vergroten van het aandeel 'vrijheid' in elk menselijk handelen. Hoe groter die vrijheid, hoe meer zelfbeschikking, des te meer mens we worden.

J. DEMAN, Merelbeke

Michel Gaillard

KERK & leven, 18 JULI 2012

In uw vakantienummer van 18 juli las ik dat de Michel Gaillard in 2006 als opvolger van Herman Boon benoemd werd als aalmoezenier van de luchthaven van Zaventem. Dat is niet juist. Herman Boon werd opgevolgd door pater Fons Heymans. Die begon als aalmoezenier in juni 2005. De kardinaal had hem gevraagd zich voor drie jaar beschikbaar te houden. In juni 2006 vroeg het aartsbisdom hem evenwel al om plaats te ruimen voor Michel Gaillard.

Marcel NEELS, via e-mail